

Categoria A

L'ILLA DE LES TEMPESTES

Era un capvespre d'agost. Els llamps, els trons i la pluja n'eren els protagonistes. La gent que habitava l'illa ja estava acostumada a aquelles fortes tempestes. A la vora del riu hi havia una casa pobre i humil on vivien uns pares i el seu fill, en Jack. Aquell dia, com a conseqüència del gran temporal, el nivell del mar va pujar i la platja va quedar coberta d'aigua. En Jack va anar a contemplar les destrosses que havia fet el mar i en aquell precís moment... Es va sentir un soroll dins de l'aigua. En Jack es va quedar bocabadat! Era una sirena!

No sabia què fer, si quedar-se a mirar l'espectacle d'aquella bellesa o bé marxar. Quan la sirena va veure que hi havia un nen que l'estava mirant, ella també es va quedar quieta i es va amagar a l'aigua. En Jack s'hi va acostar i va observar. L'aigua es va tornar a remoure i en va sortir la sirena. No es van dir res però es van intercanviar unes mirades que no eren de comiat.

En Jack no podia parar de pensar en el que havia vist aquell capvespre i a la següent tempesta va tornar a anar al mar disposat a conèixer-la. Feia poc que havia arribat a la platja quan l'aigua es va moure i en sortí la sirena. El nen va ser el primer de presentar-se. Quan ja es coneixien, la sirena li va explicar, amb la seva veu tendre, les meravelles que hi havia al fons marí i en Jack, amb la seva innocència, li va explicar els encants de la terra ferma. Ara ja eren amics i van quedar que, cada vegada que hi hagués una tempesta, es trobarien allà i s'explicarien històries. Van haver-hi moltes turbulències, de manera que en Jack i la sirena es van poder veure bastant sovint. Cada un tenia noves històries per explicar a l'altre i tots dos junts s'ho passaven d'allò més bé.

Un dia que la tempesta va ser molt violenta, en Jack, amb moltes dificultats, va poder arribar a la platja per veure-la. Va arribar a allà i... Va trobar una pell de sirena que li recordava el mig cos de peix de la seva estimada amiga. A en Jack li van passar pel cap mil i una idees del que li podia haver succeït a la sirena i la veritat és que cap d'aquells pensaments era bo. Va reflexionar un moment i sense pensar-s'ho gaire es va posar la pell de sirena, que s'adaptava molt bé al seu cos. A l'instant es va convertir en un bonic i estrofolari peix i es va submergir en aquelles aigües fins a arribar al fons marí. Com que la sirena li havia indicat i descrit el lloc on vivia, ell hi va anar i la va trobar allà, asseguda en una roca. La sirena de seguida li va dir que l'havia posat a prova. Volia comprovar si es conformava a no veure-la mai més o si, per poder-la veure, faria el que fos. La sirena es va posar molt contenta i, com que tots dos podien nedar pels fons marins perquè tenien aquella cua, ella li va poder ensenyar les meravelles del seu hàbitat.

Els pares d'en Jack no sabien res d'ell i estaven preocupats però el seu fill, en aquells moments, era la persona més feliç del món, al costat de la seva millor amiga descobrint aquell paradís cobert d'aigua. El nen li va dir a la sirena:

- No t'agradaria conèixer el bosc? –va exclamar el nen tot amagant en un racó la pell de sirena per si un altre dia la necessitava.

- I tant que m'agradaria, som-hi!

Van quedar que aprofitarien un dia de força humitat per evitar l'excessiva pèrdua d'aigua. La sirena va tenir dificultats per a desplaçar-se però va poder arribar al bosc en bon estat. Al primer moment la sirena es va quedar parada. No havia vist mai una cosa tan bonica com era aquella! Tota sorpresa i emocionada li va dir a en Jack:

- Ostres, Jack, aquesta és la cosa més esplèndida que s'ha parat mai davant dels meus ulls!

El nen li va explicar unes quantes coses bàsiques sobre aquell bosc i li va ensenyar alguns tipus d'arbres, plantes i arbusts.

- M'agradaria venir bastant sovint aquí, és un lloc tranquil, on pots reflexionar i pensar però jo tinc un problema: encara que ho desitgi molt, em suposa un gran esforç i sofriment desplaçar-me del mar fins aquí cada vegada que vulgui venir. Per això m'agradaria demanar-te un favor. Sé que també serà difícil per a tu poder-lo acceptar però m'encantaria complir-lo. Voldria que m'ensenyessis a caminar, no tan bé com tu, però que almenys pogués anar dreta. Així podria venir aquí sempre que volgués i sense cap problema ni patiment.

El noi va acceptar la proposta.

Van passar molt dies i en Jack ja havia aconseguit el somni de la sirena. Ara la cua de la sirena es dividia en dues extremitats, com si fossin dues cames i sabia caminar i desplaçar-se per terra i en Jack sabia nedar com un autèntic peix. Això ens indica que tots els éssers vius amb estimació i esforç poden aconseguir coses no gaire habituals en la vida quotidiana.

Anna Serra